

Sygn. akt II AKa 294/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Witold Kuczorski

Sędziowie: SSA Grażyna Świdorska - Wandor (spr.)

SSA Andrzej Rydzewski

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Pankowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Andrzeja Błażejaka

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2015 r.

sprawy

K. T.

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k.; art. 279 § 1 k.k.; art. 278 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy

z dnia 5 maja 2015 r., sygn. akt **III K 170/14**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- 1) uzupełnia podstawę prawną skazania w punkcie 4 oraz podstawę wymierzonego środka karnego w punkcie 6 o art. 4 § 1 k.k.,
- 2) obniża wymierzoną oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności w punkcie 5 do roku i 4 (czterech) miesięcy;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za instancję odwoławczą, obciążając wydatkami tego postępowania Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

K. T. oskarżonego o to, że :

I. w dniu 15 sierpnia 2014r. w B. przy ul. (...), na terenie parkingu strzeżonego dokonał rozboju na osobie R. G., używając przemocy w ten sposób, że trzymając w ręku nóż i kierując jego ostrze w kierunku pokrzywdzonego, zażądał wydania pieniędzy, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia należącą do pokrzywdzonego torbę z zawartością legitymacji rencisty, dowodu osobistego, telefonu komórkowego marki N. o wartości 100 zł, okularów korekcyjnych o wartości 20 zł, parasola o wartości 35 zł, rękawic roboczych o wartości 10 zł i jedzenia, po czym w celu

utrzymania się w posiadaniu zabranych rzeczy, używał wobec tego pokrzywdzonego przemocy poprzez wielokrotne bicie pokrzywdzonego pięściami po głowie, kopanie po nodze i biodrze, czym spowodował obrażenia w postaci stłuczenia tkanek (bolesność, krwiaki podskórne, otarcia naskórka) okolicy czołowej prawej, przyusznej prawej oraz przedramienia prawego oraz spowodował straty w łącznej kwocie 200 zł na szkodę R. G.,

tj. o czyn z art.280 § 2 k.k.

II. w dniu 15 sierpnia 2014r. w B. przy ul. (...), w skupie złomu dokonał włamania z kradzieżą w ten sposób, że wyłamał drzwi do pomieszczenia gospodarczego i wszedł do jego wnętrza, skąd dokonał przywłaszczenia rzeczy w postaci telefonu komórkowego H. i dwóch ładowarek wartości 150 zł na szkodę K. K., a wartość uszkodzonego mienia na szkodę R. S. wynosiła 200 zł,

tj. o czyn z art.279 § 1 k.k.

III. w dniu 6 sierpnia 2014 r. w B. w okolicy ul. (...) dokonał kradzieży łańcuszka złotego wraz z krzyżykiem w ten sposób, że zerwał go z szyi pokrzywdzonej, a w wartość poniesionych strat na szkodę H. Z. wynosiła 1200 zł,

tj. o czyn z art.278 § 1 k.k.

IV. w dniu 10 sierpnia 2014 r. w B. przy ul. (...) dokonał kradzieży łańcuszka złotego wraz z wisiorkiem przedstawiającym (...)w ten sposób, że zerwał go z szyi pokrzywdzonej, a wartość poniesionych strat na szkodę L. M. wynosiła 700 zł,

tj. o czyn z art.278 § 1 k.k.

V. w dniu 7 lipca 2014r. w B. w okolicy ul. (...) dokonał kradzieży łańcuszka złotego wraz z wisiorkiem w ten sposób, że zerwał go z szyi pokrzywdzonej, a wartość poniesionych strat na szkodę I. P. wynosiła 520 zł,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

VI. w dniu 23 lipca 2014r. w B. w okolicy ul. (...) dokonał kradzieży łańcuszka złotego wraz z wisiorkiem w ten sposób, że zerwał go z szyi pokrzywdzonej, a wartość poniesionych strat na szkodę M. H. wynosiła 1000 zł,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Sądu Okręgowego w Bydgoszczy wyrokiem z dnia 5 maja 2015r., sygn. akt III K 170/14:

1. ustalając, iż oskarżony K. T. w dniu w dniu 15 sierpnia 2014 r. w B. przy ul. (...), na terenie parkingu strzeżonego, usiłował dokonać rozboju na osobie R. G., w ten sposób, że trzymając w ręku nóż i kierując jego ostrze w kierunku pokrzywdzonego zażądał wydania pieniędzy, grożąc pokrzywdzonemu pozbawieniem życia, jednak zamierzonego celu nie osiągnął bowiem dobrowolnie odstąpił od jego realizacji - na podstawie art. 15 § 1 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k. i art. 414 § 1 k.p.k. umarzył postępowanie karne wobec oskarżonego K. T. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.;

2. oskarżonego K. T. uznał za winnego tego, że w dniu w dniu 15 sierpnia 2014 r. w B. przy ul. (...), na terenie parkingu strzeżonego, po uprzednim zabraniu w celu przywłaszczenia należącej do R. G. torby z zawartością legitymacji rencisty, dowodu osobistego, telefonu komórkowego marki N. o wartości 100 złotych, okularów korekcyjnych o wartości 20 złotych, parasola o wartości 35 złotych, rękawic roboczych o wartości 10 złotych i jedzenia, w celu utrzymania się w posiadaniu zabranych rzeczy, używał wobec tegoż pokrzywdzonego przemocy poprzez kilkukrotne uderzenie pokrzywdzonego pięściami po głowie oraz kopnięcie w okolice biodra i klatki piersiowej, czym spowodował obrażenia ciała w postaci stłuczenia tkanek (bolesność, krwiaki podskórne, otarcia naskórka) okolicy czołowej prawej, przyusznej prawej oraz przedramienia prawego, które naruszyły czynności narządów jego ciała na czas nie przekraczający dni 7 oraz spowodował straty w łącznej kwocie 165 zł na szkodę R. G., to jest popełnienia przestępstwa z art. 281 k.k. i art.

157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 281 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

3. tegoż oskarżonego uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, to jest występku z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie tegoż przepisu skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

4. oskarżonego K. T. uznał za winnego tego, że w okresie od 23 lipca 2014 roku do dnia 10 sierpnia 2014 r. w B., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a więc w warunkach czynu ciągłego:

- w dniu 23 lipca 2014 r. w okolicy ul. (...) dokonał przywłaszczenia łańcuszka złotego wraz z wisiorkiem o wartości 1000 złotych w ten sposób, że zerwał go z szyi pokrzywdzonej, działając na szkodę M. H.;

- w dniu 6 sierpnia 2014 r. w okolicy ul. (...) dokonał przywłaszczenia łańcuszka złotego wraz z krzyżykiem o wartości 950 złotych w ten sposób, że zerwał go z szyi pokrzywdzonej, działając na szkodę H. Z.;

- w dniu 10 sierpnia 2014 r. przy ul. (...) dokonał przywłaszczenia łańcuszka złotego wraz z wisiorkiem przedstawiającym (...) o wartości 700 złotych w ten sposób, że zerwał go z szyi pokrzywdzonej, działając na szkodę L. M.;

to jest popełnienia występku z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. skazał go na karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce wyżej orzeczonych wobec oskarżonego w punktach od 2 do 4 niniejszego wyroku jednostkowych kar pozbawienia wolności orzekł wobec K. T. karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

6. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego K. T. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych:

a) M. H. kwoty 1.000 złotych;

b) H. Z. kwoty 950 złotych;

c) L. M. kwoty 700 złotych;

d) R. G. kwoty 65 złotych;

7. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, a mianowicie okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 15 sierpnia 2014 r. do dnia 05 maja 2015 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

8. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zabezpieczony w sprawie dowód rzeczowy w postaci noża kuchennego z rękojeścią drewnianą ujęty pod poz. 4 wykazu dowodów rzeczowych (k. 77 akt), a zapisany w Księdze przechowywanych przedmiotów Sądu Okręgowego w Bydgoszczy pod poz. 2/15, jako przedmiot zbędny dla postępowania karnego, nakazał zwrócić osobie uprawnionej, a mianowicie H. K.;

9. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity - Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolnił oskarżonego w całości od uiszczenia opłaty sądowej i zapłaty pozostałych kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.

Powyższe orzeczenie, w części dotyczącej orzeczenia o karze, zaskarżył obrońca oskarżonego, zarzucając Sądowi I instancji:

- naruszenie art. 69 § 1 k.k. w zw. art. 54 § 1 k.k. i art. 53 k.k. w zw. z art. 115 § 10 k.k. wobec nie zawieszenia warunkowo orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby, połączonej z oddaniem w tym czasie K. T. pod dozór kuratora, w związku z nienależytym uwzględnieniem dyrektyw związanych z wymierzaniem kary wobec młodocianego sprawcy, co do którego w pierwszej kolejności należy kierować się względami reedukacji i resocjalizacji, a z akt niniejszej sprawy wynika, iż w toku tego postępowania karnego stosowano już wobec oskarżonego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania przez okres blisko 8 miesięcy, a zatem odpowiadający praktycznie połowie orzeczonej kary pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia na okres próby.

Podnosząc powyższy zarzut w konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji poprzez warunkowe zawieszenie orzeczonej kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 lat oraz oddanie K. T. okresie w próby, pod dozór kuratora; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego K. T. była zasadna o tyle, że skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku, poprzez obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności. Natomiast w pozostałym zakresie apelacja na uwzględnienie nie zasługiwała.

Wobec zawarcia w treści apelacji przez skarżącego wniosku alternatywnego - o uchylenie sprawy i przekazanie jej do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, to już w tym miejscu należy podkreślić, że nie było w tej sprawie żadnych racji merytorycznych lub formalnych, które przemawiałyby za koniecznością zmiany powyższego wyroku w kierunku żądanym przez obrońców lub też powodów nakazujących uchylenie powyższego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Organ pierwszoinstancyjny przeprowadził postępowanie zgodnie z wyrażoną w art. 4 k.p.k. zasadą obiektywizmu. Badał i uwzględniał bowiem okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego. Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd pierwszej instancji są prawidłowe i prawdziwe (art. 2 § 2 k.p.k.), zaś materiał dowodowy leżący u podstaw tych ustaleń kompletny (art. 410 k.p.k.). Zgromadzone dowody ocenione zostały w sposób swobodny (art. 7 k.p.k.), nie zaś dowolny. Wszystkie ustalenia stanu faktycznego mają swoje odzwierciedlenie w zebranych i wszechstronnie przeanalizowanych środkach dowodowych. Ocena tych środków uwzględnia kryteria obiektywne, a więc zasady logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego, nie wykazuje błędów natury logicznej ani faktycznej. Ocena ta poddaje się także kontroli procesowej (odwoławczej), gdyż organ a quo w uzasadnieniu wyroku należycie umotywowwał w tym względzie swoje stanowisko. Trafnie przypisano oskarżonemu popełnienie przestępstw skonkretyzowanych w części dyspozytywnej wyroku. Nie budzi zastrzeżeń wymiar jednostkowych kar pozbawienia wolności. Nie budzą zastrzeżeń także pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyroku, z wyjątkiem orzeczenia w zakresie wysokości kary łącznej pozbawienia wolności (co skutkowało jej obniżeniem). Ponadto zmiana zaskarżonego wyroku wynikała także z konieczności zastosowania art. 4 § 1 k.k. w związku z wejściem w życie z dniem 1 lipca 2015 roku ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396). Szerszy wywód w tej materii poczyniony zostanie poniżej.

W związku z treścią apelacji, należy przypomnieć, iż zarzut rażącej niewspółmierności kary nie wymaga wskazania nowych, nieznanych przez sąd okoliczności, polegać może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczonej kary bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (por. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 23.10.1974 r., V KRN 78/74, OSNKW 1974, Nr 12, póż. 234 z uwagami A. Kaszyckiego, S. Mendyki, Przegląd, WPP 1975, Nr 2, s. 244 oraz M. Cieślaka, Z. Dody, Przegląd, Pal. 1975, Nr 7-8, s. 37). Niewspółmierność orzeczonej kary musi już przy wstępnym oglądzie rzucać się w oczy i nie nadawać się do zaakceptowania, przy czym nie może to być dysproporcja mała, lecz znaczna.

Inaczej rzecz ujmując, chodzi o różnice ocen o charakterze zasadniczym. Z sytuacją rażącej niewspółmierności kary mamy do czynienia w szczególności wówczas, gdy rozmiar represji w rozpoznawanej sprawie jest w sposób oczywisty

nieproporcjonalny w stosunku do dolegliwości wymierzanych podobnym sprawcom w podobnych sprawach. Podkreślił to Sąd Najwyższy wyrażając pogląd, iż „nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach, co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować”. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02.2.1995 r., II KRn 198/94, OSP 1995, Nr 6, poz. 18).

Wobec czego rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14.11.1973 r., III KR 254/73, OSNPG 1974, Nr 3-4, poz. 51). Niewspółmierność kary zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar (i środków karnych), wymierzona za przypisane oskarżonemu przestępstwa, nie odzwierciedla należyte stopnia szkodliwości społecznej czynu oraz nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary określonych w art. 53 k.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30.11.1990 r., WR 363/90, OSNKW 1991, Nr 7-9, poz. 39; S. Zabłocki, Postępowanie karne, 1998, s. 82).

Kierując się powyższymi zasadami Sąd odwoławczy nie dostrzegł w orzeczeniu wobec oskarżonego K. T. kar jednostkowych: roku pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 281 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. i art. 11 § 2 k.k.; roku pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.; oraz kary 10 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. - rażącej surowości.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego brak jest w przedmiotowej sprawie okoliczności, które przemawiały za orzeczeniem wobec oskarżonego łagodniejszych kar jednostkowych, jak te, które zostały określone przez Sąd a quo.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy orzekając wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności, wziął pod rozwagę zarówno okoliczności łagodzące (młody wiek, uprzednią niekaralność, opinie środowiskową, okazanie skruchy, niewielka wartość skradzionego mienia na szkodę R. S.), jak i obciążające (znacznym stopniu społecznej szkodliwości czynów wyrażający się w sposobie działania oskarżonego: naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego R. G.; dopuszczenie się przestępstw kradzieży z art. 278 § 1 k.k. wobec przypadkowo spotkanych osób w sposób zuchwały, w biały dzień oraz dużą wartość skradzionego mienia; działanie w poczuciu bezkarności, okazując wyjątkowo lekceważące podejście do konieczności przestrzegania przepisów prawa i podstawowych zasad moralnych) - oceniając je w sposób, który zdaniem Sądu ad quem sprawia, że wymierzone jednostkowe kary pozbawienia wolności i ich dolegliwość, nie przekracza stopnia winy, uwzględnia należyte cele zapobiegawcze i wychowawcze (zapobieganie powrotowi do przestępstwa, nakłoni do przestrzegania społecznie akceptowanych norm zachowania) uwzględnia potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a tym samym wpływa na przekonanie, że przestępstwo nie popłaca - przeciwnie, spotyka się ze sprawiedliwą karą.

Należy też stwierdzić, iż Sąd meriti wymierzając oskarżonemu jednostkowe kary pozbawienia wolności, niewątpliwie kierował się także względami wychowawczymi (kształtowanie pewnych określonych sfer psychicznych przynależących do osobowości oraz nauczanie), albowiem w chwili popełnienia czynów oskarżony miał 17 lat - a więc był człowiekiem młodym. Jak to jednak wielokrotnie stwierdzono w praktyce, nie chodzi o to, by młodym sprawcom wymierzać kary bezmiernie łagodne czy symboliczne, jedynie o to, by wymiar kary, unikający czynienia z przestępstw osób młodocianych przykładów odstraszaającego działania kar, uwzględniał przede wszystkim, jako swój cel powstrzymanie procesów demoralizacji i próbę wdrożenia sprawcy do życia w społeczeństwie. Wprawdzie karanie stosunkowo młodych sprawców wskazuje na preferencję postulatów prewencji specjalnej (art. 54 § 1 k.k.), nie eliminuje to jednak wymagania wymierzenia takiej kary, która odpowiadałaby stopniowi winy sprawcy i stopniowi społecznej szkodliwości czynów mu przypisanych i zdolna byłaby osiągnąć cele w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej, rozumianej, jako kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Względ zaś na wychowawczą rolę kary nie oznacza bynajmniej łagodnego traktowania takich sprawców, może niekiedy wskazywać na potrzebę dłuższego procesu ich resocjalizacji (w tym orzekanie kar bez stosowania warunkowego zawieszenia ich

wykonania), a tym samym orzeczenia surowszej kary pozbawienia wolności dla umożliwienia realizacji tego celu. Wymierzanie kar sprawcom stosunkowo młodym, musi być zestawione z pozostałymi okolicznościami podmiotowymi i przedmiotowymi, mającymi znaczenie dla wymiaru kary.

O tym, bowiem, jaka kara spełni rolę wychowawczą, jak długi okres potrzebny będzie, aby skazanego wdrożyć do przestrzegania porządku prawnego decydują okoliczności konkretnej sprawy, zarówno podmiotowe, jak i przedmiotowe. Ustalenie i rozważenie tych okoliczności pozwoli dopiero ocenić stopień zdemoralizowania sprawcy i jak długi musi być proces jego resocjalizacji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego kierując się powyższymi przesłankami, organ a quo prawidłowo uznał, iż okoliczności ustalone w toku przedmiotowej sprawy nakazywały, aby wymierzając oskarżonemu jednostkowe kary pozbawienia wolności oscyływały one w dolnej granicy ustawowego zagrożenia wynikającego z art. 281 k.k., art. 279 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. Przystępstwa kradzieży rozbójniczej i kradzieży z włamaniem zagrożone są bowiem karą pozbawienia wolności od roku i takie też kary jednostkowe oskarżonemu wymierzono. Wprawdzie przestępstwo kradzieży zwykłej zagrożone jest karą pozbawienia wolności od trzech miesięcy, a oskarżonemu wymierzono karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, to jednak nie może ująć z pola widzenia to, że kradzieży z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. dopuścił się w sposób zuchwały i to na szkodę trzech pokrzywdzonych w różnym okresie czasu tj. 23 lipca 2014 r., 6 sierpnia 2014 r., 10 sierpnia 2014 r., a łączna wartość skradzionego mienia wynosiła aż 2650 zł.

Należy jedynie częściowo przyznać rację skarżącemu, że wprawdzie organ a quo wymierzył oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności, kształtując jej wysokość zgodnie z dyrektywami wynikającymi z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., to jednak w niedostateczny sposób uwzględnił, iż pomiędzy poszczególnymi czynami za które wymierzono kary jednostkowe, istnieje ścisły związek czasowy i przedmiotowy. Oskarżony K. T. wszystkich czynów dopuścił się bowiem w krótkim okresie czasu, bo od 23 lipca 2014 r. do 15 sierpnia 2014 r., jak również wszystkie one godziły w to samo dobro chronione prawem tj. mienie (z tym, że czynu z art. 281 k.k. dopuścił się w zw. z art. 157 § 1 k.k.).

Organ odwoławczy uznał zatem za konieczne, mając na uwadze w/wym. okoliczności, dokonać zmiany zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności (w punkcie 5) do roku i 4 miesięcy.

Jednakże należy też mieć na uwadze, że wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów, których dopuścił się K. T. - przede wszystkim z art. 281 k.k. i art. 278 § 1 k.k. - z uwagi na okoliczności ich popełnienia (w sposób zuchwały, w biały dzień), jak i skutki (wobec osoby pokrzywdzonej tj. R. G.) - sprzeciwiał się ukaraniu oskarżonego karą łagodniejszą, poprzez zastosowanie w stosunku do niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu odwoławczego młody wiek oskarżonego ani „względy wychowawcze” w zestawieniu z okolicznościami przedmiotowymi czynów (na które prawidłowo wskazywał Sąd meriti) mającymi znaczenie dla wymiaru kar jednostkowych pozbawienia wolności, a następnie kary łącznej - nie prowadziły do wniosku, że wymierzona K. T. bezwzględna kara łączna pozbawienia wolności jest karą niewspółmiernie surową w świetle postawy oskarżonego w trakcie tych zdarzeń, jak i po ich zaistnieniu.

Dokonując oceny orzeczonej wobec oskarżonego kary należy też mieć na uwadze, że przestępstwa kradzieży szerzą się w zastraszającym tempie i przeważnie popełniane są przez sprawców młodych. W tych warunkach kary, winny dawać gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości, tworzyć atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego i potępienia, a nie pobłażliwości i współczucia dla ludzi, którzy to prawo łamią. Przy tego rodzaju przestępczości, społeczne oddziaływanie kary musi trafiać do ludzi młodych, którzy powinni zdawać sobie sprawę zarówno ze społecznej szkodliwości takich czynów, jak i z konsekwencji w postaci odpowiedzialności karnej. Nie można przecież zapominać, iż oskarżony działał z nasileniem złej woli (przestępstw kradzieży dopuścił się w sposób zuchwały, w biały dzień), zdecydował się na popełnienie przestępstw przeciwko mieniu pomimo, iż miał zapewnione utrzymanie w placówce opiekuńczej, z determinacją dążył do osiągnięcia zamierzonego celu (dopuszczając się nawet uszkodzenia

ciała pokrzywdzonego), działając w poczuciu bezkarności, lekceważąc reguły porządku prawnego, tym bardziej, że wszystkich tych czynów dopuścił się w czasie kiedy z placówki opiekuńczej był urlopowany na okres wakacji.

Przyjąć, zatem należało, iż jedynie orzeczenie wobec oskarżonego K. T. bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności, w wysokości ukształtowanej przez organ ad quem (tj. roku i 4 miesięcy) daje szansę na realizację celów kary nie tylko w zakresie prewencji szczególnej, ale również i ogólnej.

W ocenie Sądu odwoławczego tak wymierzona kara powinna spowodować, iż oskarżony zrozumie naganność swojego postępowania i zmieni swój tryb życia, przekona go o konieczności przestrzegania podstawowych zasad porządku prawnego, a silniejsze oddziaływanie resocjalizacyjne pozwoli zasadnie przypuszczać, że po wyjściu na wolność ma szansę pokierować swoim życiem w taki sposób, by w przyszłości nie naruszać norm prawa karnego i żyć zgodnie z jego przepisami.

Aczkolwiek dotychczasowy tryb życia oskarżonego - przebywał w placówce (...) z uwagi na problemy wychowawcze, gdyż pomimo indywidualnego nauczania opuszczał zajęcia lekcyjne, unikał kontaktu z nauczycielami oraz z kuratorem rodzinnym, pod nadzorem którego pozostawał w związku z popełnianiem przestępstw kradzieży (k. 356-357) - nie jest zaprzeczeniem, jakiegokolwiek pozytywnej prognozy na przyszłość, albowiem jest sprawcą młodocianym na etapie kształtowania osobowości, to jednak popadając w konflikt z prawem (ponownie dopuszczając się przestępstw kradzieży, ale już nie jako nieletni, lecz jako osoba w świetle prawa karnego dorosła - art. 10 § 1 k.k.) musiał w pełni zdawać sobie sprawę z naganności takiego postępowania, a tym samym godził się z ewentualnymi skutkami swojego zachowania. Oskarżony swoją postawą i dotychczasowym trybem życia uzasadnia potrzebę by „ugruntowanie świadomości”, co do niesłuszności swojego postępowania, było realizowane w warunkach izolacji penitencjarnej.

Wprawdzie oskarżony jest osobą młodocianą, to jednak okoliczności te nie stoją wyżej niż wzgląd na stopień winy, czy stopień społecznej szkodliwości czynu. Młody wiek w tego rodzaju przestępczości nie stanowi wyjątku, społeczne zaś oddziaływanie kary musi trafić właśnie do ludzi młodych, którzy powinni zdawać sobie sprawę zarówno ze społecznej szkodliwości takich czynów, jak i z konsekwencji w postaci odpowiedzialności karnej, odbywając zaś karę, która spełnia cele wychowawcze, skazany powinien wdrożyć się do przestrzegania porządku prawnego. Niekiedy, bowiem tylko tak orzeczona kara tzn. bezwzględna krótkoterminowa kara pozbawienia wolności może dopiero spełniać warunki resocjalizacji sprawców młodych.

Konsekwencją powyższych rozważań było uznanie apelacji obrońcy oskarżonego za częściowo zasadną, a tym samym dokonanie zmiany zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności do roku i 4 miesięcy. Natomiast pozostałe zmiany zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego wynikały z konieczności zastosowania art. 4 § 1 k.k. w związku z wejściem w życie z dniem 1 lipca 2015 roku ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396).

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w wyroku (art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k.).

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., art. 17 ustawy z dnia 23 kwietnia 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983r. z późn. zmian.).